

Denne Betragtning hører, som sagt, hjemme her, efter Alt, hvad der er udtalt baade i og uden for Salen; og den har sin Plads enten ved første eller tredie Behandling; jeg har derfor troet at burde benytte det Ord, som var mig givet, til nu at udtale mig om Spørgsmaalet (Bravo, Hysen).

Nottwitt: Det forekommer mig rigtig nok, at den sidste Taler ikke havde behøvet at anvende saamange Ord paa at godtgjøre, at man i denne høist vigtige Sag alene skulde stemme efter sin Overbeviisning (Hør!) og uden Hensyn til de forskjellige Betragtninger, som den ærede Taler opstillede. Det er Noget, som følger aldeles af sig selv (Hør! Ja!); men det er en aldeles skæv Fremstilling, at ville begrunde dette derpaa, at vi ikke staae ligeoverfor en parlamentarisk Regjering. Jeg siger, netop, fordi vi ikke staae ligeoverfor, en aldeles parlamentarisk Regjering, er vor Stilling maaskee langt vanskeligere, end ellers vilde være Tilfældet, og netop derfor bør vi paa det Nøieste overveie, hvorledes vi ville afgjøre denne Sag. Stode vi ligeoverfor en parlamentarisk Regjering, var Faren vistnok mindre; thi da vilde i Reglen Følgen af en bestemt Uoverensstemmelse kun blive et Ministerkifte, men netop, naar vi ikke staae ligeoverfor en parlamentarisk Regjering, er det, vi ere i Vildere med, hvilkke Følger der vil komme af vor Afstemning (Hør!). Det er ganske klart, det kan ikke benægtes (Jo!), Rigsdagen vil ligesaa lidt kunne sige, som nogen Anden, hvad Følgen vil blive i det Dieblis, vi gaae ud af denne Sal, uden at have faaet Arvesølgen ordnet. Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger til hvad den sidste ærede Taler yttrede. Han meente, at der ikke kunde lægges nogensomhelst Vægt paa den Udskrift af Statsraadsprotokollerne, som den høitærede Finansminister paaberaabte sig. Jeg har dog altid tidligere hørt, at man ansaae netop Statsraadsprotokollerne som meget vigtige Actstykker, som Noget, hvortil man i vigtige Dilemma kunde hentye, for at bedømme Ministeriet. Saaledes troer jeg virkelig, at Alle hidtil have betragtet Statsraadsprotokollerne. For mig var det en usselig Dplysning, som den høitærede Finansminister gav, idet

man ved mange Leiligheder har søgt at vende Betragtningen derhen, at Ophævelsen af Arvesølgesloven var indgIVEN ikke herfra, men fra tydske Side (Ja!); nu erfarede vi imidlertid, hvorfor den var kommen, og det var godt, vi erfarede det (Ja!). De ærede Talere, som meget kraftigt have udtalt sig imod at gaae ind paa det kongelige Budskab, have gjort gjældende, at, hvis der ikke fandtes Noget i Warschauerprotokollen og Renunciations- og Cessionsacterne, som hentydede paa, at Arvesølgesloven skulde ophæves, burde man ikke gaae ind paa dette, men denne Betragtning maade er neppe rigtig; Londonner tractaten er Slutstenen af samtlige Forhandlinger, og, hvad der er vedtaget, det er det, vi først skulle undersøge, og dernæst om det saaledes Vedtagne i og for sig er godt og nyttigt for Landet (Hør!). I saa Henseende er det nu min Overbeviisning, at det kongelige Budskab, som Ministeriet har bragt os, er til Nytte for Landet (Hør!), og at Ministeriet ligeoverfor Contrahenterne er pligtmæssigt forbundet til dets Udførelse. — Jeg skal tillade mig at bringe en Indring i Erindring, som fremkom i et af de første Møder fra Folkethingsmanden for Helsingør (Clausen). Han sagde nemlig: „at det er ikke Tiden nu til politisk Sønderkærelse og Oplosning, og allermindst i en Stat, der er saa løst sammenhængende som det danske Monarchie.“ Ja, det er netop Tingen, det er netop det, vi skulle holde fast ved (Ja! Hør!). Nu have vi et Ministerium, der første Gang efter 1848 og gennem det Kongl. Budskab byder os et Forslag, som er anerkjendt af hele Europa, og som giver Udsigt til, at, hvis et eventuelt Tilfælde indtræffer, da ganske vist det danske Monarchie kan holdes samlet, og saa gjør man Banfælgeligheder, ja endog bestemt Modstand (Nei! Jo! Bravo! Hør!). Der gjøres Banfælgeligheder, siger jeg, eller bestemt Modstand. Eller ville de Herrer have, at det Hele skal betragtes som blind Alarm? (Nei! Jo! Hør!). Hvad er det, der er passeret i disse Dage, naar det ikke er Banfælgeligheder eller Modstand? — Jeg siger ikke, at de Herrer ere uberettigede, ikke have Lov til at gjøre Banfælgeligheder eller Modstand, men i saa Fald maae de da ogsaa tillade os Andre at